

Patočka a narativita ve filosofii

Patočka měl zcela mimořádnou schopnost filosoficky interpretovat nefilosofické myslitele, jimž by nemohl (a ani nechtěl) připisovat schopnost filosofování v plném smyslu (a tím i titul filosofů). Stačí uvést příklady: Kulhavý poutník Josefa Čapka, výklad „Světa Ivana Vyskočila“, texty o Máchovi a mnoho jiných. Jeho interpretační schopnost tedy už svým rozsahem (a tedy přesahem do nefilosofie) je zřejmým dokladem toho, že nebyl jen „sekundárním“ myslitelem, spoléhajícím na opory v jiných myslitelích, Husserlovi atd., ale že i tam, kde užíval fenomenologických postupů, nedělal to jen v podobě aplikace myšlenek již hotových, ale použil toho jen k lepšímu postihu toho, co sám „viděl“, „nahlížel“, co sám pochopil, čemu sám rozuměl, čemu byl sám „na stopě“. Mám proto – snad oprávněně – za to, že u něho lze dobře rozpoznat některá jeho vlastní „témata“, jakož i jakési jeho vlastní směřování k jakési filosofické autonomii. Je třeba vždycky brát v potaz i to, že se tyto své „myšlenky“ nepokoušel nějak systematizovat, možná ze skromnosti, možná z nedostatku sebedůvěry. Ale kdo bude chtít Patočku vykládat jen jako žáka Husserlova (a Heideggerova, eventuálně dalších), znemožní si to nejdůležitější: pochopit samotného Patočku.

(Písek, 150326-2.)